Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

►B

UREDBA SVETA (ES) št. 44/2001

z dne 22. decembra 2000

o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah

(UL L 12, 16.1.2001, str. 1)

spremenjena z:

		Uradni list		
		št.	stran	datum
►M1	Uredba Komisije (ES) št. 1496/2002 z dne 21. avgusta 2002	L 225	13	22.8.2002
►M2	Uredba Komisije (ES) št. 1937/2004 z dne 9. novembra 2004	L 334	3	10.11.2004
►M3	Uredba Komisije (ES) št. 2245/2004 z dne 27. decembra 2004	L 381	10	28.12.2004
►M4	Uredba Sveta (ES) št. 1791/2006 z dne 20. novembra 2006	L 363	1	20.12.2006
►M5	Uredba (ES) št. 1103/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008	L 304	80	14.11.2008

spremenjena z:

►A1	Akt o pogojih pristopa Češke republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike in prilagoditvah Pogodb, na katerih temelji Evropska unija	L 236	33	23.9.2003

▼B

UREDBA SVETA (ES) št. 44/2001

z dne 22. decembra 2000

o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti členov 61(c) in 67(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ([1]),

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ([2]),

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ([3]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Skupnost si je zastavila cilj ohranjati in razvijati območje svobode, varnosti in pravice, v katerem je zagotovljeno prosto gibanje oseb. Za postopno oblikovanje takega območja mora Skupnost med drugim sprejeti ukrepe v zvezi s pravosodnim sodelovanjem v civilnih zadevah, ki so potrebni za nemoteno delovanje notranjega trga.

(2) Določene razlike med nacionalnimi predpisi, ki urejajo pristojnost in priznanje sodnih odločb, ovirajo nemoteno delovanje notranjega trga. Nujno je potrebno sprejetje določb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter za poenostavitev formalnosti, s ciljem hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb držav članic, ki jih zavezuje ta uredba.

(3) To področje spada v okvir pravosodnega sodelovanja v civilnih zadevah v smislu člena 65 Pogodbe.

(4) V skladu z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti iz člena 5 Pogodbe države članice ciljev te uredbe ne morejo zadovoljivo doseči, torej jih lahko bolje doseže Skupnost. Ta uredba se omejuje na zahtevani minimum za dosego teh ciljev in ne presega tistega, kar je v ta namen potrebno.

(5) Države članice so 27. septembra 1968 na podlagi četrte alinee člena 293 Pogodbe sklenile Bruseljsko konvencijo o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, kakor je bila dopolnjena s konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji (v nadaljnjem besedilu imenovana „Bruseljska konvencija“) ([4]). Države članice in države EFTA so 16. septembra 1988 sklenile Lugansko konvencijo o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, ki je vzporedna Bruseljski konvenciji iz leta 1968. Obe konvenciji sta bili revidirani in Svet je odobril vsebino revidiranih besedil. Treba je zagotoviti trajnost rezultatov, doseženih s to revizijo.

([1]) UL C 376, 28.12.1999, str. 1.
([2]) Mnenje, podano 21. septembra 2000 (še neobjavljeno v Uradnem listu).
([3]) UL C 117, 26.4.2000, str. 6.
([4]) UL L 299, 31.12.1972, str. 32.
UL L 304, 30.10.1978, str. 1.
UL L 388, 31.12.1982, str. 1.
UL L 285, 3.10.1989, str. 1.
UL C 15, 15.1.1997, str. 1.
Za prečiščeno besedilo glej UL C 27, 26.1.1998, str. 1.

▼B

(6) Zaradi doseganja cilja prostega pretoka sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba zagotoviti in je primerno, da pravila, ki urejajo pristojnost ter priznanje in izvršitev sodnih odločb, ureja zavezujoč in neposredno uporabljiv pravni akt Skupnosti.

(7) Področje uporabe te uredbe mora zajemati vse glavne civilne in gospodarske zadeve, razen točno opredeljenih zadev.

(8) Med postopki, za katere se uporablja ta uredba, in ozemljem držav članic, ki jih ta uredba zavezuje, mora obstajati vez. Zato bi se morala skupna pravila o pristojnosti praviloma uporabljati, če ima toženec stalno prebivališče v eni od teh držav članic.

(9) Za toženca, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, se praviloma uporabljajo nacionalni predpisi o pristojnosti, ki se uporabljajo na ozemlju države članice, v kateri se nahaja sodišče, pred katerim teče postopek, in za toženca s stalnim prebivališčem v državi članici, ki je ne veže ta uredba, se mora še naprej uporabljati Bruseljska konvencija.

(10) Zaradi zagotovitve prostega pretoka sodnih odločb morajo biti sodne odločbe, izdane v državi članici, ki jo veže ta uredba, priznane in izvršene v drugi državi članici, ki jo veže ta uredba, tudi v primeru, če ima dolžnik stalno prebivališče v tretji državi.

(11) Pravila o pristojnosti morajo biti čimbolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, pri čemer mora taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta pravde ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.

(12) Poleg stalnega prebivališča toženca mora obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki je v interesu ustreznosti sodnega varstva.

(13) Šibkejša stranka mora biti v zvezi z zavarovanjem, potrošniškimi pogodbami in zaposlitvijo zaščitena s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.

(14) Razen pri zavarovalnih pogodbah, potrošniških pogodbah ali pogodbah o zaposlitvi, kjer je avtonomija glede določitve pristojnih sodišč dovoljena samo omejeno, je treba, ob upoštevanju izključnih pristojnosti, določenih v tej uredbi, spoštovati avtonomijo pogodbenih strank.

(15) V interesu ustreznega sodnega varstva je treba čimbolj zmanjšati možnost sočasnih postopkov in zagotoviti, da v dveh državah članicah niso izdane nezdružljive sodne odločbe. Obstajati mora jasen in učinkovit mehanizem za reševanje primerov litispendence in sorodnih pravd ter za preprečevanje problemov, ki izhajajo iz razlik med državami članicami v zvezi z določitvijo trenutka, ko se zadeva šteje za visečo. Za namene te uredbe je treba ta trenutek opredeliti kot avtonomen koncept.

(16) Medsebojno zaupanje v ustreznost sodnega varstva znotraj Skupnosti opravičuje samodejno priznavanje sodnih odločb, izdanih v državi članici, ne da bi bil za to potreben kakršen koli postopek, razen v primerih njihovega izpodbijanja.

(17) Na podlagi omenjenega načela medsebojnega zaupanja mora biti postopek za izvršljivost sodne odločbe, izdane v eni državi članici, v drugi državi članici učinkovit in hiter. Izvršljivost sodne odločbe mora biti zato razglašena tako rekoč samodejno, zgolj na podlagi povsem formalnega preverjanja predloženih

▼B

listin, ne da bi sodišče imelo možnost pri tem po uradni dolžnosti uveljavljati kateri koli razlog za neizvršljivost iz te uredbe.

(18) Spoštovanje pravice do obrambe pomeni, da mora imeti dolžnik zoper razglasitev izvršljivosti možnost pravnega sredstva v kontradiktornem postopku, če meni, da obstaja eden izmed razlogov za neizvršljivost. Vlagatelj zahteve mora imeti na voljo pravno sredstvo, če je njegova zahteva za razglasitev izvršljivosti zavrnjena.

(19) Zagotoviti je treba kontinuiteto med Bruseljsko konvencijo in to uredbo ter v ta namen predpisati prehodne določbe. To velja tudi za razlago Bruseljske konvencije s strani Sodišča Evropskih skupnosti in Protokol iz leta 1971 ([1]) se mora še naprej uporabljati za zadeve, ki so viseče v trenutku začetka veljavnosti te uredbe;

(20) Velika Britanija in Irska sta v skladu s členom 3 Protokola o stališču Velike Britanije in Irske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, sporočili, da želita sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.

(21) Danska v skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski Uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, ne sodeluje pri sprejetju te uredbe in zato ni vezana z Uredbo in je ne bo uporabljala.

(22) V odnosih med Dansko in državami članicami, ki jih zavezuje ta uredba, ostaja v veljavi Bruseljska konvencija in se zato med Dansko in državami članicami, ki jih zavezuje ta uredba, še naprej uporabljata tako Konvencija kot Protokol iz leta 1971.

(23) Bruseljska konvencija se še naprej uporablja tudi na ozemljih držav članic, ki spadajo v ozemeljsko področje uporabe te konvencije in so v skladu s členom 299 Pogodbe izključena iz uredbe.

(24) Prav tako zaradi doslednosti ta uredba ne bi smela vplivati na pravila o pristojnosti in priznanju sodnih odločb, ki jih vsebujejo posebni akti Skupnosti.

(25) Zaradi spoštovanja mednarodnih obveznosti, ki so jih prevzele države članice, ta uredba ne sme vplivati na konvencije na posebnih pravnih področjih, katerih podpisnice so države članice.

(26) V temeljnih pravilih te uredbe je treba zagotoviti potrebno prilagodljivost, ki bo omogočala upoštevanje posebnosti procesnih pravil določenih držav članic. Zato bi ta uredba morala vključevati nekatere določbe iz Protokola, priloženega Bruseljski konvenciji.

(27) Ta uredba za prehodno obdobje predvideva določbe, ki upoštevajo posebne razmere v nekaterih državah članicah, kar bo omogočilo nemoten prehod na nekaterih področjih, za katera so veljale posebne določbe Protokola, priloženega Bruseljski konvenciji.

(28) Komisija bo najkasneje pet let po začetku veljavnosti te uredbe predložila poročilo o njeni uporabi in po potrebi predlagala prilagoditve.

(29) Komisija bo morala na podlagi sprememb, ki jih predlaga zadevna država članica, prilagoditi Priloge od I do IV o pravilih glede nacionalne pristojnosti, o sodiščih ali pristojnih organih in razpoložljivih pravnih sredstvih. Spremembe Prilog V in VI je

([1]) UL L 204, 2.8.1975, str. 28.
UL L 304, 30.10.1978, str. 1.
UL L 388, 31.12.1982, str. 1.
UL L 285, 3.10.1989, str. 1.
UL C 15, 15.1.1997, str. 1.
Za prečiščeno besedilo glej UL C 27, 26.1.1998, str. 28.

▼B

treba sprejeti v skladu s Sklepom Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil ([1])

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

PODROČJE UPORABE

Člen 1

1. Ta uredba se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na naravo sodne oblasti. Zlasti ne zajema davčnih, carinskih ali upravnih zadev.

2. Ta uredba se ne uporablja za:

(a) osebna stanja ali pravno in poslovno sposobnost fizičnih oseb, za premoženjska razmerja iz zakonske zveze, oporoke in dedovanje;

(b) stečaj, postopke v zvezi z likvidacijo plačilno nesposobnih podjetij ali drugih pravnih oseb, postopke prisilne poravnave in podobne postopke;

(c) socialno varnost;

(d) arbitražo.

3. V tej uredbi pomeni izraz „država članica“ države članice z izjemo Danske.

POGLAVJE II

PRISTOJNOST

Oddelek 1

Splošne določbe

Člen 2

1. Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.

2. Za osebe, ki niso državljani države članice, v kateri imajo stalno prebivališče, se uporabljajo pravila o pristojnosti, ki veljajo za državljane te države.

Člen 3

1. Osebe s stalnim prebivališčem v državi članici so lahko tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil, opredeljenih v oddelkih od 2 do 7 tega poglavja.

2. Zoper te osebe zlasti ni dovoljeno uporabiti nacionalnih pravil o pristojnosti iz Priloge I.

([1]) UL L 184, 17.7.1999, str. 23.

▼B

Člen 4

1. Če toženec nima stalnega prebivališča v državi članici, se, ob upoštevanju členov 22 in 23, pristojnost sodišč vsake države članice določi po pravu te države.

2. Zoper takega toženca se lahko v tej državi vsaka oseba s stalnim prebivališčem v eni izmed držav članic, ne glede na njeno državljanstvo, na enak način kot državljani te države sklicuje na tam veljavna pravila o pristojnosti, zlasti na tista iz Priloge I.

Oddelek 2

Posebna pristojnost

Člen 5

Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

1. (a) v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji pred sodiščem v kraju izpolnitve zadevne obveznosti;

   (b) za namene te določbe in razen, če ni drugače dogovorjeno, je kraj izpolnitve zadevne obveznosti:

   — v primeru prodaje blaga kraj v državi članici, kamor je bilo v skladu s pogodbo blago dostavljeno ali bi moralo biti dostavljeno,

   — v primeru opravljanja storitev kraj v državi članici, kjer so bile v skladu s pogodbo storitve opravljene ali bi morale biti opravljene;

   (c) če se ne uporabi pododstavek (b), potem se uporabi pododstavek (a);

2. v preživninskih zadevah pred sodišči v kraju, kjer ima preživninski upravičenec stalno prebivališče ali običajno prebivališče, ali, v primeru povezave zadeve s postopkom v zvezi z osebnim stanjem osebe, pred sodiščem, ki je v skladu z lastnim pravom tega sodišča, pristojno za te postopke, razen če ta pristojnost ne temelji izključno na državljanstvu ene od strank;

3. v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči kraja, kjer je prišlo ali kjer grozi škodni dogodek;

4. če gre za civilno tožbo za odškodnino ali za vrnitev v prejšnje stanje, ki temelji na dejanju, zaradi katerega je bil sprožen kazenski postopek, pred sodiščem, kjer je bil sprožen ta postopek, če to sodišče po lastnem pravu lahko odloča v civilnopravnih zahtevkih;

5. če gre za spor, ki izhaja iz poslovanja podružnice, agencije ali druge poslovne enote, pred sodišči v kraju, v katerem se nahaja ta podružnica, agencija ali poslovna enota;

6. kot ustanovitelj, upravitelj ali upravičenec *trusta*, oblikovanega na podlagi zakona ali pisne pogodbe, ali ustno in s pisnim dokazilom, pred sodišči države članice, v kateri se ta *trust* nahaja;

7. če gre za spor v zvezi z izplačilom nagrade za reševanje tovora, pred sodiščem, pod pristojnostjo katerega je bil predmetni tovor:

   (a) zadržan zaradi zavarovanja plačila; ali

   (b) bi lahko bil zadržan, vendar je bila dana varščina ali drugo jamstvo,

▼B

ob upoštevanju, da se ta določba uporablja samo v primeru, če se zatrjuje, da ima toženec pravice na tovoru, ali da je imel te pravice v času reševanja.

Člen 6

Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena tudi:

1. če je ena od več toženih oseb, tudi pred sodiščem kraja, kjer ima ena od njih stalno prebivališče, če so tožbeni zahtevki med seboj tako tesno povezani, da jih je smotrno obravnavati in o njih odločati skupaj, da bi se s tem izognili tveganju nezdružljivosti sodnih odločb, ki bi lahko bile posledica ločenih postopkov;

2. v tožbi glede garancij ali v drugih intervencijskih tožbah, pred sodiščem, kjer teče prvotni postopek, razen če je bil ta postopek začet samo z namenom, izvzeti to osebo iz pristojnosti sodišča, ki bi bilo pristojno v tej zadevi;

3. če gre za nasprotno tožbo, ki izhaja iz iste pogodbe ali dejstev, na katerem je temeljila prvotna tožba, pred sodiščem, kjer je v teku prvotni postopek;

4. v zadevah v zvezi s pogodbo, če se tožba lahko povezuje s tožbo zoper istega toženca v zvezi s stvarnimi pravicami na nepremičninah, pred sodiščem v državi članici, v kateri se nahaja nepremičnina.

Člen 7

Če je na podlagi te uredbe sodišče države članice pristojno v tožbah v zvezi z odgovornostjo zaradi uporabe ali obratovanja ladje, je to sodišče ali katero koli nadomestno sodišče, določeno z notranjim pravom, pristojno tudi za odločanje v sporih o omejitvi te odgovornosti.

Oddelek 3

Pristojnost v zadevah v zvezi z zavarovanjem

Člen 8

Brez poseganja v člen 4 in točko 5 člena 5 je pristojnost v zadevah v zvezi z zavarovanjem določena v tem oddelku.

Člen 9

1. Zavarovalnica s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena:

(a) pred sodišči države članice, kjer ima stalno prebivališče; ali

(b) v drugi državi članici v primeru tožb, ki jih vložijo zavarovalec, zavarovanec ali upravičenec iz zavarovanja, pred sodiščem kraja, kjer ima stalno prebivališče tožnik;

(c) če gre za sozavarovalnico, pred sodišči v državi članici, v kateri je začet postopek zoper vodilno zavarovalnico.

2. Za zavarovalnico, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, temveč ima v eni od držav članic podružnico, predstavništvo ali drugo poslovno enoto, se v sporih, ki izhajajo iz poslovanja podružnice, predstavništva ali poslovne enote, šteje, da ima stalno prebivališče v tej državi članici.

▼B

Člen 10

Glede zavarovanja odgovornosti ali zavarovanja nepremičnin je zavarovalnica lahko tožena tudi pred sodiščem v kraju, kjer je prišlo do škodnega dogodka. Enako velja, če premičnine in nepremičnine krije ista zavarovalna polica in jih je prizadel isti dogodek.

Člen 11

1. Glede zavarovanja odgovornosti je možno, če to dovoljuje pravo sodišča, zavarovalnico pozvati, da se udeleži postopka, ki ga je oškodovanec sprožil zoper zavarovanca.

2. Členi 8, 9 in 10 se uporabljajo za tožbe, ki jih je oškodovanec vložil neposredno zoper zavarovalnico, če so take neposredne tožbe dopustne.

3. Če pravo, ki ureja te neposredne tožbe, določa, da se zavarovalca ali zavarovanca lahko toži z isto tožbo, je zanju pristojno isto sodišče.

Člen 12

1. Brez poseganja v člen 11(3) lahko zavarovalnica sproži postopek samo pred sodišči države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče, ne glede na to, ali je toženec zavarovalec, zavarovanec ali upravičenec iz zavarovanja.

2. Določbe tega oddelka ne vplivajo na pravico do vložitve nasprotne tožbe pred sodiščem, pred katerim je v skladu s tem oddelkom v teku prvotni postopek.

Člen 13

Od določb tega oddelka je mogoče odstopati samo z dogovorom:

1. ki je sklenjen potem, ko je prišlo do spora; ali

2. ki omogoča zavarovalcu, zavarovancu ali upravičencu iz zavarovanja, da sproži postopek pred drugimi sodišči kot tistimi, določenimi v tem oddelku; ali

3. ki je sklenjen med zavarovalcem in zavarovalnico, ki imata oba v času sklenitve pogodbe stalno prebivališče ali običajno prebivališče v isti državi članici, in ki določa pristojnost sodišč te države, in sicer celo v primeru, da pride do škodnega dogodka v tujini, pod pogojem, da ta dogovor ni v nasprotju s pravom zadevne države; ali

4. ki je sklenjen z zavarovalcem, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, razen če je zavarovanje obvezno ali se nanaša na nepremičnine v državi članici; ali

5. ki se nanaša na zavarovalno pogodbo, ki krije enega ali več zavarovalnih primerov iz člena 14.

Člen 14

Člen 13(5) se nanaša na naslednje zavarovalne primere:

1. vsako izgubo ali poškodovanje:

   (a) morskih plovil, naprav ob obali ali na odprtem morju, ali zrakoplovov, ki je posledica nevarnosti v zvezi z njihovo uporabo v gospodarske namene;

   (b) blaga v tranzitu, razen potniške prtljage, kadar tranzit pomeni ali vključuje prevoz s temi plovili ali zrakoplovi;

▼B

2. vsako odgovornost, razen za telesno poškodbo potnikov ali izgubo ali poškodovanje njihove prtljage:

   (a) ki izvira iz uporabe ali delovanja plovil, naprav ali zrakoplovov iz točke 1(a), razen če v primeru slednjega pravo države članice, v kateri je registriran ta zrakoplov, ne prepoveduje dogovorov o pristojnosti v zvezi z zavarovanji teh zavarovalnih primerov;

   (b) za izgubo ali poškodovanje, ki ga povzroči blago v tranzitu iz točke 1(b);

3. vsako finančno izgubo, povezano z uporabo ali delovanjem plovil, naprav ali zrakoplovov iz točke 1(a), zlasti izgubo tovora ali čartersko izgubo;

4. vsak zavarovalni primer ali interes, povezan s katerim koli zavarovalnim primerom iz točk od 1 do 3;

5. ne glede na točke od 1 do 4 vse „velike nevarnosti“, opredeljene v Direktivi Sveta 73/239/EGS ([1]), kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 88/357/EGS ([2]) in Direktivo Sveta 90/618/EGS ([3]), in z morebitnimi nadaljnjimi spremembami.

Oddelek 4

Pristojnost za potrošniške pogodbe

Člen 15

1. V zadevah v zvezi s pogodbami, ki jih sklene oseba — potrošnik — za namen, za katerega se šteje, da je izven njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, se pristojnost določi v skladu s tem oddelkom brez poseganja v člen 4 in v peto točko člena 5:

(a) če gre za pogodbo o prodaji blaga na obroke; ali

(b) če gre za pogodbo o posojilu z obročnim odplačevanjem ali za kakršno koli drugo obliko posojila za financiranje prodaje blaga; ali

(c) v vseh drugih primerih, če je bila pogodba sklenjena z osebo, ki opravlja gospodarsko ali poklicno dejavnost v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali če na kakršen koli način usmerja to svojo dejavnost v to državo članico ali v več držav, vključno s to državo članico, pogodba pa spada v okvir te dejavnosti.

2. Če potrošnik sklene pogodbo s stranko, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, vendar pa ima v eni od držav članic podružnico, predstavništvo ali drugo poslovno enoto, se v sporih, ki izhajajo iz poslovanja te podružnice, predstavništva ali poslovne enote, šteje, da ima ta stranka stalno prebivališče v tej državi.

3. Ta oddelek se ne uporablja za pogodbe o prevozu, razen za pogodbe, po katerih cena vključuje kombinacijo prevoza in namestitve.

Člen 16

1. Potrošnik lahko sproži postopek zoper drugo pogodbeno stranko bodisi pred sodišči v državi članici, v kateri ima ta stranka stalno prebivališče, ali pred sodišči kraja, kjer ima potrošnik stalno prebivališče.

([1]) UL L 228, 16.8.1973, str. 3. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2000/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 181, 20.7.2000, str. 65).
([2]) UL L 172, 4.7.1988, str. 1. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2000/26/ES.
([3]) UL L 330, 29.11.1990, str. 44.

▼B

2. Druga pogodbena stranka lahko sproži postopek zoper potrošnika samo pred sodišči države članice, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče.

3. Ta člen ne vpliva na pravico do vložitve nasprotne tožbe pred sodiščem, kjer je v skladu s tem oddelkom v teku prvotni postopek.

Člen 17

Odstopanje od določb tega oddelka je mogoče samo po dogovoru:

1. ki je bil sklenjen po nastanku spora; ali

2. ki omogoča potrošniku, da sproži postopek pred sodišči, ki niso navedena v tem oddelku; ali

3. ki je sklenjen med potrošnikom in drugo pogodbeno stranko, ki imata oba v času sklenitve pogodbe stalno prebivališče ali običajno prebivališče v isti državi članici, in ki določa pristojnost sodišč te države članice, pod pogojem, da ta dogovor ni v nasprotju s pravom zadevne države članice.

Oddelek 5

Pristojnost za individualne pogodbe o zaposlitvi

Člen 18

1. V zadevah v zvezi z individualnimi pogodbami o zaposlitvi se pristojnost določa v skladu s tem oddelkom brez poseganja v člen 4 in v peto točko člena 5.

2. Če delavec sklene individualno pogodbo o zaposlitvi z delodajalcem, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, vendar pa ima v eni od držav članic podružnico, predstavništvo ali drugo poslovno enoto, se v sporih, ki izhajajo iz poslovanja te podružnice, predstavništva ali poslovne enote, šteje, da ima delodajalec stalno prebivališče v tej državi članici.

Člen 19

Delodajalec s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožen:

1. pred sodišči v državi članici, kjer ima stalno prebivališče; ali

2. v drugi državi članici:

   (a) pred sodišči v kraju, kjer delavec običajno opravlja svoje delo, ali pred sodišči v kraju, kjer je nazadnje opravljal svoje delo; ali

   (b) če delavec običajno ne opravlja ali ni opravljal svojega dela v eni in isti državi, pred sodišči v kraju, kjer se nahaja ali se je nahajala poslovna enota, ki je zaposlila delavca.

Člen 20

1. Delodajalec lahko sproži postopek samo pred sodišči države članice, kjer ima delavec stalno prebivališče.

2. Določbe tega oddelka ne vplivajo na pravico do vložitve nasprotne tožbe pred sodiščem, kjer je v skladu s tem oddelkom v teku prvotni postopek.

▼B

Člen 21

Odstopanje od določb tega oddelka je mogoče samo po dogovoru o pristojnosti:

1. ki je bil sklenjen po nastanku spora; ali
2. ki omogoča delavcu, da sproži postopek pred sodišči, ki niso navedena v tem oddelku.

Oddelek 6

Izključna pristojnost

Člen 22

Izključno pristojna so naslednja sodišča, in to ne glede na stalno prebivališče:

1. v postopkih, predmet katerih so stvarne pravice na nepremičninah ali najem/zakup nepremičnin, sodišča držav članic, v katerih se nahaja nepremičnina.

   Vendar pa so v postopkih, predmet katerih je najem/zakup nepremičnine za začasno zasebno uporabo za največ šest zaporednih mesecev, pristojna tudi sodišča držav članic, v katerih ima toženec stalno prebivališče, pod pogojem, da je najemnik/zakupnik fizična oseba in da imata najemodajalec/zakupodajalec in najemnik/zakupnik stalno prebivališče v isti državi članici;

2. v postopkih, predmet katerih je veljavnost ustanovitve, ničnost ali prenehanje gospodarskih družb ali drugih pravnih oseb ali združenj fizičnih ali pravnih oseb, ali veljavnost odločitev njihovih organov, sodišča držav članic, v katerih ima gospodarska družba, pravna oseba ali združenje svoje stalno prebivališče. Za ugotovitev tega stalnega prebivališča sodišče uporabi svoja pravila mednarodnega zasebnega prava;

3. v postopkih, predmet katerih je veljavnost vpisov v javne knjige, sodišča države članice, kjer se vodi javna knjiga;

4. v postopkih, ki so v zvezi z registracijo ali veljavnostjo patentov, znamk, modelov ali drugih podobnih pravic, ki jih je treba deponirati ali registrirati, sodišča države članice, v kateri je bila vložena prijava za deponiranje ali registracijo, v kateri se je deponiranje ali registracija izvedla ali se na podlagi pravnega akta Skupnosti ali mednarodne konvencije šteje za izvedeno.

   Brez poseganja v pristojnost Evropskega patentnega urada v skladu s Konvencijo o podeljevanju evropskih patentov, ki je bila podpisana v Münchnu, 5. oktobra 1973, imajo sodišča vsake države članice izključno pristojnost, ne glede na stalno prebivališče, v postopkih v zvezi z registracijo ali veljavnostjo katerega koli evropskega patenta, podeljenega za to državo;

5. v postopkih v zvezi z izvršitvijo sodnih odločb sodišča države članice, v kateri je bila sodna odločba izvršena ali naj bi bila izvršena.

Oddelek 7

Dogovor o pristojnosti

Člen 23

1. Če so se stranke, od katerih ima vsaj ena svoje stalno prebivališče v državi članici, dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo

▼B

mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države članice, je pristojno to sodišče oz. so pristojna sodišča te države članice. Ta pristojnost je izključna, razen če se stranke niso dogovorile drugače. Dogovor o pristojnosti mora biti sklenjen:

(a) v pisni obliki ali potrjen v pisni obliki; ali

(b) v obliki, ki je v skladu s prakso, ki je ustaljena med strankama; ali

(c) v mednarodni trgovini v skladu z mednarodnimi trgovskimi običaji, ki so znani strankam ali bi jim morali biti znani in ki so splošno priznani v mednarodni trgovini in redno upoštevani s strani strank pogodb istega tipa v okviru zadevne panoge.

2. Vsaka komunikacija po elektronskih medijih, ki zagotavlja trajen zapis dogovora, je enakovredna pisni obliki.

3. Če tak dogovor sklenejo stranke, od katerih nobena nima stalnega prebivališča v državi članici, sodišča drugih držav članic niso pristojna za njihove spore, razen če izbrano sodišče ali sodišča niso odklonila pristojnosti.

4. Sodišče ali sodišča države članice, ki jim je bila podeljena pristojnost na podlagi akta o ustanovitvi *trusta*, imajo izključno pristojnost v vseh postopkih zoper ustanovitelja, upravitelja ali upravičenca, če gre za razmerja med temi osebami ali njihove pravice ali obveznosti v okviru *trusta*.

5. Dogovori ali določbe iz akta o ustanovitvi *trusta*, ki podeljujejo pristojnost, nimajo pravne veljave, če so v nasprotju s členi 13, 17 ali 21 ali če izključujejo pristojnost sodišč, ki imajo v skladu s členom 22 izključno pristojnost.

Člen 24

Poleg pristojnosti, ki izhaja iz drugih določb te uredbe, je pristojno tudi sodišče države članice, pred katerim se toženec spusti v postopek. To pravilo pa ne velja, če se je spustil v postopek, da bi ugovarjal pristojnosti ali če je v skladu s členom 22 izključno pristojno drugo sodišče.

Oddelek 8

Preizkus pristojnosti in dopustnosti

Člen 25

Če je sodišču države članice predložen zahtevek, katerega glavni predmet je zadeva, za katero so po členu 22 izključno pristojna sodišča druge države članice, se to sodišče po uradni dolžnosti izreče za nepristojno.

Člen 26

1. Če je toženec s stalnim prebivališčem v eni od držav članic tožen v drugi državi članici in se ne spusti v postopek, se sodišče po uradni dolžnosti izreče za nepristojno, razen če pristojnost izhaja iz določb te uredbe.

2. Sodišče prekine postopek za toliko časa, dokler se ne ugotovi, da je bilo tožencu omogočeno prejeti pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje pravočasno, da je lahko pripravil obrambo, ali da so bili storjeni vsi potrebni koraki v tej smeri.

3. Če je treba v skladu s to uredbo poslati iz ene države članice v drugo državo članico pisanje o začetku postopka ali drugo enakovredno

▼B

pisanje, se namesto določb iz odstavka 2 uporabi člen 19 Uredbe Sveta (ES) št. 1348/2000 z 29. maja 2000 o vročanju sodnih in zunajsodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah ([1]).

4. V primeru, da se določbe Uredbe (ES) št. 1348/2000 ne uporabljajo, se uporabi člen 15 Haaške konvencije o vročanju sodnih in zunajsodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah z dne 15. novembra 1965, če je treba vročiti pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje v skladu s to konvencijo.

Oddelek 9

Litispendenca in sorodne pravde

Člen 27

1. Če pred sodišči različnih držav članic tečejo postopki z istim zahtevkom med istima strankama, vsa sodišča razen tistega, ki je prvo začelo postopek, po uradni dolžnosti prekinejo svoje postopke, vse dokler se ne ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek.

2. Ko se ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek, se vsa sodišča razen tistega, ki je prvo začelo postopek, izrečejo za nepristojna v korist tega sodišča.

Člen 28

1. Če tečejo sorodne pravde pred sodišči različnih držav članic, lahko vsa sodišča, razen tistega, ki je prvo začelo postopek, prekinejo postopek.

2. Če tečejo te pravde na prvi stopnji, se lahko vsa sodišča, razen tistega, ki je prvo začelo postopek, na zahtevo ene od strank izrečejo za nepristojna, če je sodišče, ki je prvo začelo postopek, pristojno za odločanje v zadevnih postopkih in če zakon dovoljuje združitev pravd.

3. Za namene tega člena se šteje, da so pravde sorodne, če so tako tesno povezane med seboj, da se zdita njihova skupna obravnava in odločanje o njih smiselni, da bi se s tem izognili nevarnosti nezdružljivih sodnih odločb, ki bi izhajale iz ločenih postopkov.

Člen 29

Če je za odločanje izključno pristojnih več sodišč, se vsa sodišča razen tistega, ki je prvo začelo postopek, izrečejo za nepristojna v korist prvega sodišča.

Člen 30

Za namene tega oddelka se šteje, da je sodišče začelo postopek:

1. v trenutku, ko je pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje vloženo na sodišču, pod pogojem, da tožnik kasneje ni opustil dejanj, ki bi jih moral opraviti v zvezi z vročitvijo pisanja tožencu; ali

2. če je treba vročiti pisanje še pred vložitvijo na sodišče, v trenutku, ko ga prejme organ, ki je odgovoren za vročitev, pod pogojem, da tožnik kasneje ni opustil dejanj, ki bi jih moral opraviti v zvezi z vložitvijo pisanja na sodišče.

([1]) UL L 160, 30.6.2000, str. 37.

▼B

Oddelek 10

Začasni ukrepi in ukrepi zavarovanja

Člen 31

Pri sodiščih države članice se lahko vloži zahteva za začasne ukrepe ali ukrepe zavarovanja, ki jih predvideva pravo te države članice, tudi v primeru, ko so po tej uredbi za odločanje o glavni stvari pristojna sodišča druge države članice.

POGLAVJE III

PRIZNANJE IN IZVRŠITEV

Člen 32

Za namene te uredbe pomeni „sodna odločba“ vsako odločbo, ki jo izda sodišče države članice, ne glede na njeno poimenovanje, vključno s sklepom, odredbo, odločbo ali sklepom o izvršbi, kakor tudi odločitev o stroških, ki jo izda sodni uradnik.

Oddelek 1

Priznanje

Člen 33

1. Sodna odločba, izdana v državi članici, se v drugih državah članicah prizna, ne da bi bilo potrebno za priznanje začeti kakršen koli poseben postopek.

2. Vsaka zainteresirana stranka, ki kot glavni predmet spora uveljavlja priznanje sodne odločbe, lahko v skladu s postopkom iz oddelkov 2 in 3 tega poglavja zahteva, da se sodna odločba prizna.

3. Če je izid postopka pred sodiščem države članice odvisen od odločitve o priznanju kot o predhodnem vprašanju, lahko o priznanju odloči to sodišče.

Člen 34

Sodna odločba se ne prizna:

1. če bi bilo njeno priznanje v očitnem nasprotju z javnim redom v državi članici, v kateri se zahteva priznanje;

2. če tožencu, ki se ni spustil v postopek, ni bilo vročeno pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje pravočasno in na tak način, da bi lahko pripravil obrambo, razen če toženec ni začel postopka za izpodbijanje sodne odločbe, čeprav je imel to možnost;

3. če je nezdružljiva s sodno odločbo, izdano v sporu med istima strankama v državi članici, v kateri se zahteva priznanje;

4. če je nezdružljiva s predhodno sodno odločbo, izdano v drugi državi članici ali v tretji državi glede istega zahtevka med istima strankama, pod pogojem, da predhodna sodna odločba izpolnjuje pogoje za priznanje v državi članici, v kateri se zahteva priznanje.

▼B

Člen 35

1. Poleg tega se sodna odločba ne prizna, če se ni upoštevalo določb oddelkov 3, 4 ali 6 poglavja II ali v primeru iz člena 72.

2. Pri preverjanju pristojnosti iz prejšnjega odstavka je sodišče ali pristojen organ, pred katerih se zahteva priznanje, vezan na ugotovitve dejstev, na katerih je sodišče v državi članici izvora utemeljilo svojo pristojnost.

3. Brez poseganja v prvi odstavek pristojnosti sodišč države članice izvora ni dovoljeno preverjati. Preizkusa javnega reda iz točke 1 člena 34 ni dovoljeno uporabiti glede pravil o pristojnosti.

Člen 36

Pod nobenimi pogoji tuje sodne odločbe ni dovoljeno preverjati glede vsebine.

Člen 37

1. Sodišče države članice, v kateri se zahteva priznanje sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, lahko prekine postopek, če je bilo zoper sodno odločbo vloženo redno pravno sredstvo.

2. Sodišče države članice, v kateri se zahteva priznanje sodne odločbe, izdane na Irskem ali v Združenem kraljestvu, lahko prekine postopek, če je izvršitev v državi izvora začasno zadržana zaradi odločanja o pravnem sredstvu.

Oddelek 2

Izvršitev

Člen 38

1. Sodna odločba, izdana v državi članici in izvršljiva v tej državi članici, se izvrši v drugi državi članici, ko je na zahtevo katere koli od zainteresiranih strank razglašena za izvršljivo v tej državi.

2. Vendar se v Združenem kraljestvu taka sodna odločba izvrši v Angliji in Walesu, na Škotskem ali na Severnem Irskem po tem, ko je bila na zahtevo ene od zainteresiranih strank registrirana za izvršitev v zadevnem delu Združenega kraljestva.

Člen 39

1. Zahteva se vloži pri sodišču ali pri pristojnem organu iz seznama v Prilogi II.

2. Krajevna pristojnost se določi po stalnem prebivališču dolžnika ali po kraju izvršitve.

Člen 40

1. Za postopek vložitve zahteve se uporablja pravo države članice, v kateri se zahteva izvršitev.

2. Vlagatelj zahteve mora na območju pristojnosti sodišča, pri katerem je bila vložena zahteva, izbrati naslov za vročitve. Če pa pravo države članice, v kateri se zahteva izvršitev, ne predpisuje tovrstnega naslova, imenuje vlagatelj zahteve pooblaščenca za vročitve.

▼B

3. Zahtevi se priložijo listine iz člena 53.

Člen 41

Sodna odločba se razglasi za izvršljivo takoj po izpolnitvi formalnosti iz člena 53 brez kakršnega koli preizkusa iz členov 34 in 35. Dolžnik v tej fazi postopka nima možnosti podajati kakršnih koli izjav glede zahteve.

Člen 42

1. O razglasitvi izvršljivosti je treba nemudoma obvestiti vlagatelja zahteve v skladu s postopkom, predpisanim po pravu države članice, v kateri se zahteva izvršitev.

2. Razglasitev izvršljivosti se vroči dolžniku skupaj s sodno odločbo, če mu ta ni bila vročena že prej.

Člen 43

1. Obe stranki lahko zoper razglasitev izvršljivosti vložita pravno sredstvo.

2. Pravno sredstvo se vloži pri sodišču iz seznama v Prilogi III.

3. Pravno sredstvo se obravnava v kontradiktornem postopku.

4. Če se dolžnik ne spusti v postopek pred sodiščem, ki odloča o pravnem sredstvu, ki ga je vložil vlagatelj, se uporablja člen 26(2) do (4), tudi če dolžnik nima stalnega prebivališča v nobeni od držav članic.

5. Pravno sredstvo zoper razglasitev izvršljivosti je treba vložiti v enem mesecu po njeni vročitvi. Če dolžnik nima stalnega prebivališča v državi članici, v kateri je bila razglašena izvršljivost, temveč v drugi državi članici, je rok za pravno sredstvo dva meseca in začne teči od dne vročitve njemu osebno ali na njegovem stalnem prebivališču. Tega roka ni dovoljeno podaljšati na račun oddaljenosti.

Člen 44

Odločitev, izdana v zvezi s pravnim sredstvom, se lahko izpodbija samo s pravnim sredstvom iz Priloge IV.

Člen 45

1. Sodišče, pri katerem se vloži pravno sredstvo iz člena 43 ali 44, zavrne razglasitev izvršljivosti oz. prekliče razglasitev izvršljivosti samo na podlagi enega izmed razlogov iz členov 34 in 35. Svojo odločitev mora sprejeti brez odlašanja.

2. Pod nobenimi pogoji tuje sodne odločbe ni dovoljeno preverjati glede vsebine.

Člen 46

1. Sodišče, pri katerem je vloženo pravno sredstvo v skladu s členom 43 ali 44, lahko na zahtevo dolžnika prekine postopek, če je bilo zoper sodno odločbo vloženo redno pravno sredstvo v državi članici izvora, ali če se rok za to pravno sredstvo še ni iztekel; v slednjem primeru sodišče lahko določi rok za vložitev tega pravnega sredstva.

2. Če je bila sodna odločba izdana na Irskem ali v Združenem kraljestvu, se vsako pravno sredstvo, ki je na razpolago v državi članici izvora, za namene odstavka 1 šteje za redno pravno sredstvo.

▼B

3. Sodišče lahko pogojuje izvršbo s plačilom varščine, ki jo samo določi.

Člen 47

1. Ko je treba sodno odločbo priznati v skladu s to uredbo, ima vlagatelj zahteve vedno možnost uveljavljati začasne ukrepe ali ukrepe zavarovanja po pravu zaprošene države članice, ne da bi bilo za to treba razglasiti izvršljivost sodne odločbe v skladu s členom 41.

2. Razglasitev izvršljivosti vključuje pooblastilo za ukrepe zavarovanja.

3. V predpisanem roku za pravno sredstvo iz člena 43(5) zoper razglasitev izvršljivosti in vse do odločitve o tem pravnem sredstvu zoper dolžnika ni dovoljeno sprejeti nobenega ukrepa izvršbe, razen ukrepov zavarovanja.

Člen 48

1. Če je tuja sodna odločba odločila o več zahtevkih iz tožbe, pa izvršljivosti ni mogoče razglasiti glede vseh zahtevkov, sodišče ali pristojni organ razglasi izvršljivost glede enega ali več izmed teh zahtevkov.

2. Vlagatelj zahteve lahko zahteva, da se razglasitev izvršljivosti omeji na del izreka sodne odločbe.

Člen 49

Tuja sodna odločba, ki nalaga plačilo periodične denarne kazni, je izvršljiva v državi članici, v kateri se zahteva izvršitev, samo v primeru, če je znesek kazni sodišče države članice izvora dokončno določilo.

Člen 50

Če je bila vlagatelju zahteve v državi članici izvora odobrena popolna ali delna brezplačna pravna pomoč ali oprostitev stroškov postopka, je ta upravičen v postopku, predvidenem v tem oddelku, do kar najširše brezplačne pravne pomoči ali oprostitve stroškov postopka, ki ju dopušča pravo zaprošene države članice.

Člen 51

Od stranke, ki v eni od držav članic vloži zahtevo za izvršitev sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, ni dovoljeno zahtevati nobene oblike varščine ali depozita iz razloga, ker je ta stranka tuj državljan ali ker nima stalnega prebivališča ali ker ne prebiva v državi, v kateri se zahteva izvršitev.

Člen 52

V državi članici, v kateri se zahteva izvršitev, v postopku za razglasitev izvršljivosti ni dovoljeno zahtevati nobene takse, pristojbine ali dajatve, izračunane glede na vrednost spornega predmeta.

▼B

Oddelek 3

Skupne določbe

Člen 53

1. Stranka, ki zahteva priznanje ali vloži zahtevo za razglasitev izvršljivosti, mora predložiti izvod sodne odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za potrditev njegove verodostojnosti.

2. Brez poseganja v člen 55 mora stranka, ki vloži zahtevo za razglasitev izvršljivosti, predložiti tudi potrdilo iz člena 54.

Člen 54

Sodišče ali pristojni organ države članice, v kateri je bila izdana sodna odločba, izda na zahtevo ene od zainteresiranih strank potrdilo na standardnem obrazcu iz Priloge V k tej uredbi.

Člen 55

1. Če potrdilo iz člena 54 ni predloženo, lahko sodišče ali pristojni organ določi rok za njegovo predložitev, sprejme enakovredno listino ali, če je mnenja, da razpolaga z zadostnimi podatki, stranko oprosti predložitve.

2. Če to zahteva sodišče ali pristojni organ, je treba listine predložiti v prevodu. Prevod mora overiti v eni izmed držav članic za to pooblaščena oseba.

Člen 56

Za listine iz člena 53 ali 55(2) ali za pooblastilo za pravdo se ne zahteva nikakršna uradna potrditev ali podobna formalnost.

POGLAVJE IV

JAVNE LISTINE IN SODNE PORAVNAVE

Člen 57

1. Listina, ki je bila uradno sestavljena ali registrirana kot javna listina in je izvršljiva v eni od držav članic, se razglasi za izvršljivo v drugi državi članici na podlagi zahteve, vložene v skladu s postopkom iz člena 38 in nadaljnjih členov. Sodišče, pri katerem je vloženo pravno sredstvo iz člena 43 ali 44, zavrne ali razveljavi razglasitev izvršljivosti samo v primeru, če bi bila izvršitev javne listine očitno v nasprotju z javnim redom v zaprošeni državi članici.

2. Dogovori v zvezi s preživninskimi obveznostmi, sklenjeni pred upravnimi organi ali potrjeni z njihove strani, prav tako veljajo za javne listine v smislu odstavka 1.

3. Predložena listina mora izpolnjevati pogoje, ki se zahtevajo za njeno verodostojnost v državi članici izvora.

4. Smiselno se uporablja oddelek 3 iz poglavja III. Pristojni organ države članice, v kateri je bila sestavljena ali registrirana javna listina, izda na zahtevo ene od zainteresiranih strank potrdilo na standardnem obrazcu iz Priloge VI k tej uredbi.

▼B

Člen 58

Poravnava, ki je sklenjena pred sodiščem in ki je izvršljiva v državi članici, v kateri je bila sklenjena, je izvršljiva v zaprošeni državi pod enakimi pogoji kot javne listine. Sodišče ali pristojni organ države članice, v kateri je bila sklenjena sodna poravnava, izda na zahtevo ene od zainteresiranih strank potrdilo na standardnem obrazcu iz Priloge V k tej uredbi.

POGLAVJE V

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 59

1. Pri ugotavljanju, ali ima stranka stalno prebivališče v državi članici, pred sodišči katere je bil začet postopek, sodišče uporabi svoje notranje pravo.

2. Če stranka nima stalnega prebivališča v državi članici, pred sodišči katere je bil začet postopek, pri ugotavljanju, ali ima stranka stalno prebivališče v drugi državi članici, sodišče uporabi pravo te države članice.

Člen 60

1. Za namene te uredbe ima gospodarska družba ali druga pravna oseba ali združenje fizičnih ali pravnih oseb stalno prebivališče v kraju, kjer ima:

(a) statutarni sedež; ali

(b) glavno upravo; ali

(c) glavno poslovno enoto.

2. V zvezi z Združenim kraljestvom in Irsko „statutarni sedež“ označuje *registered office* ali, če tega sedeža ni, *place of incorporation* (kraj inkorporacije, tj. kraj pridobitve pravne osebnosti) ali, če tudi tega kraja ni, kraj, po pravu katerega je prišlo do ustanovitve.

3. Za določitev, ali ima *trust* svoj sedež v državi članici, pred sodišči katere je bil začet postopek, sodišče uporabi svoja pravila mednarodnega zasebnega prava.

Člen 61

Brez poseganja v bolj ugodne določbe nacionalnega prava osebe s stalnim prebivališčem v državi članici, ki so za kaznivo dejanje, ki ni bilo strojeno z naklepom, sodno preganjane pred kazenskimi sodišči države članice, katere državljani niso, lahko v njihovi nenavzočnosti na sodišču zastopajo v ta namen pooblaščene osebe. Vendar pa sodišče, ki vodi postopek, lahko odredi njihovo osebno navzočnost. Če prizadeta oseba kljub temu ne nastopi pred sodiščem, sodne odločbe, izdane v navzočnosti prizadete osebe, ki ji ni bila dana možnost pripraviti svoje obrambe, v delu, ki zadeva civilnopravno razmerje, v drugih državah članicah ni treba priznati ali izvršiti.

Člen 62

Na Švedskem v zvezi s sumarnimi postopki *betalningsföreläggande* (postopek v zvezi s plačilnimi nalogi) in *handräckning* (postopek pomoči pri izterjavi) izraz „sodišče“ vključuje *kronofogdemyndighet* (švedsko službo za izterjavo).

▼B

Člen 63

1. Oseba s stalnim prebivališčem na ozemlju Velikega vojvodstva Luksemburg, ki je tožena pred sodiščem druge države članice v skladu s členom 5(1), lahko uveljavlja nepristojnost tega sodišča, če je končni kraj dostave blaga ali opravljanja storitev v Luksemburgu.

2. Če je v skladu z odstavkom 1 končni kraj dostave blaga ali opravljanja storitev v Luksemburgu, je vsak dogovor o pristojnosti veljaven samo, če je sestavljen ali potrjen v pisni obliki v smislu člena 23(1)(a).

3. Določbe tega člena se ne uporabljajo za pogodbe o opravljanju finančnih storitev.

4. Določbe tega člena se uporabljajo šest let od začetka veljavnosti te uredbe.

Člen 64

1. V postopkih v zvezi s sporom med poveljnikom in članom posadke pomorske ladje, ki je registrirana v Grčiji ali na Portugalskem in ki zadeva plačilo ali druge pogoje službovanja, sodišče v državi članici ugotovi, ali je bil pristojni diplomatski ali konzularni uradnik obveščen o sporu. Odloči lahko takoj po tem, ko je bil uradnik obveščen.

2. Določbe tega člena se uporabljajo šest let od začetka veljavnosti te uredbe.

Člen 65

▼A1

1. Pristojnosti iz člena 6(2) in člena 11 v tožbah glede garancij ali v drugih intervencijskih tožbah ni mogoče uveljavljati v Nemčiji, Avstriji ali na Madžarskem. Vsaka oseba s stalnim prebivališčem oziroma sedežem v drugi državi članici je lahko tožena pred sodišči:

(a) Nemčije v skladu s členi 68 in 72 do 74 Zakona o pravdnem postopku (Zivilprozessordnung) o obvestitvi drugega o pravdi,

(b) Avstrije v skladu s členom 21 Zakona o pravdnem postopku (Zivilprozessordnung) o obvestitvi drugega o pravdi,

(c) Madžarske v skladu s členi 58 do 60 Zakona o pravdnem postopku (Polgári perrendtartás) o obvestitvi drugega o pravdi.

2. Sodbe, izdane v drugih državah članicah na podlagi člena 6(2) ali člena 11, se priznajo in izvršijo v Nemčiji, Avstriji in na Madžarskem v skladu s poglavjem III. Vsi učinki, ki jih imajo lahko v teh državah izdane sodbe zoper tretje osebe ob uporabi določb iz odstavka 1, se prav tako priznajo v drugih državah članicah.

▼B

POGLAVJE VI

PREHODNE DOLOČBE

Člen 66

1. Ta uredba se uporablja samo za pravne postopke, ki so bili začeti, in za listine, ki so bile uradno sestavljene ali registrirane kot javne listine po tem, ko je ta uredba začela veljati.

2. Če pa je bil postopek v državi članici izvora začet pred začetkom veljavnosti te uredbe, se sodne odločbe, izdane po tem dnevu, priznajo in izvršijo v skladu s poglavjem III:

▼B

(a) če je bil postopek v državi članici izvora začet po začetku veljavnosti Bruseljske ali Luganske konvencije tako v državi članici izvora kot v zaprošeni državi članici;

(b) v vseh drugih primerih, če je bila pristojnost določena v skladu s pravili iz poglavja II ali iz konvencije, sklenjene med državo članico izvora in zaprošeno državo članico, ki je veljala v času začetka postopka.

POGLAVJE VII

RAZMERJE DO DRUGIH PRAVNIH AKTOV

Člen 67

Ta uredba ne vpliva na uporabo določb, ki urejajo pristojnost in priznanje ter izvršitev sodnih odločb na posebnih pravnih področjih, zajetih v predpisih Skupnosti ali v nacionalni zakonodaji, ki je bila sprejeta zaradi uskladitve s temi predpisi.

Člen 68

1. Ta uredba med državami članicami nadomešča Bruseljsko konvencijo, razen za ozemlja držav članic, ki sodijo na ozemeljsko področje uporabe te konvencije in ki so v skladu s členom 299 Pogodbe izključena iz te uredbe.

2. V obsegu, v katerem ta uredba med državami članicami nadomešča določbe Bruseljske konvencije, se vsako sklicevanje na to konvencijo razume kot sklicevanje na to uredbo.

Člen 69

Ob upoštevanju člena 66(2) in člena 70 so s to uredbo med državami članicami nadomeščene naslednje konvencije in mednarodne pogodbe, sklenjene med dvema ali več državami članicami:

— Konvencija med Belgijo in Francijo o pristojnosti in veljavnosti ter izvrševanju sodnih in arbitražnih odločb ter javnih listin, podpisana 8. julija 1899 v Parizu,

— Konvencija med Belgijo in Nizozemsko o pristojnosti, stečaju in veljavnosti ter izvrševanju sodnih in arbitražnih odločb ter javnih listin, podpisana 28. marca 1925 v Bruslju,

— Konvencija med Francijo in Italijo o izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 3. junija 1930 v Rimu,

— Konvencija med Združenim kraljestvom in Francosko republiko o vzajemnem izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah s protokolom, podpisana 18. januarja 1934 v Parizu,

— Konvencija med Združenim kraljestvom in Kraljevino Belgijo o vzajemnem izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah s protokolom, podpisana 2. maja 1934 v Bruslju,

— Konvencija med Nemčijo in Italijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 9. marca 1936 v Rimu,

— Konvencija med Belgijo in Avstrijo o vzajemnem priznanju in izvršitvi sodnih odločb in javnih listin v zvezi s preživninskimi obveznostmi, podpisana 25. oktobra 1957 na Dunaju,

— Konvencija med Nemčijo in Belgijo o medsebojnem priznanju in izvrševanju sodnih in arbitražnih odločb ter javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 30. junija 1958 v Bonnu,

▼B

— Konvencija med Nizozemsko in Italijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 17. aprila 1959 v Rimu,

— Konvencija med Nemčijo in Avstrijo o vzajemnem priznanju in izvrševanju sodnih odločb, poravnav in javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 6. junija 1959 na Dunaju,

— Konvencija med Belgijo in Avstrijo o vzajemnem priznanju in izvrševanju sodnih in arbitražnih odločb ter javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 16. junija 1959 na Dunaju,

— Konvencija med Združenim kraljestvom in Zvezno republiko Nemčijo o vzajemnem priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 14. julija 1960 v Bonnu,

— Konvencija med Združenim kraljestvom in Avstrijo o vzajemnem priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 14. julija 1961 na Dunaju,

— Konvencija med Grčijo in Nemčijo o vzajemnem priznanju in izvrševanju sodnih odločb, poravnav in javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 4. novembra 1961 v Atenah,

— Konvencija med Belgijo in Italijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb in drugih izvršljivih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 6. aprila 1962 v Rimu,

— Konvencija med Nizozemsko in Nemčijo o medsebojnem priznanju in izvrševanju sodnih odločb in drugih izvršljivih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 30. avgusta 1962 v Haagu,

— Konvencija med Nizozemsko in Avstrijo o vzajemnem priznanju in izvrševanju sodnih odločb in javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 6. februarja 1963 v Haagu,

— Konvencija med Združenim kraljestvom in Italijansko republiko o vzajemnem priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 7. februarja 1964 v Rimu, s Protokolom o spremembah, podpisanim 14. julija 1970 v Rimu,

— Konvencija med Francijo in Avstrijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb in javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 15. julija 1966 na Dunaju,

— Konvencija med Združenim kraljestvom in Kraljevino Nizozemsko o vzajemnem priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 17. novembra 1967 v Haagu,

— Konvencija med Španijo in Francijo o priznanju in izvrševanju sodnih in arbitražnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 28. maja 1969 v Parizu,

— Konvencija med Luksemburgom in Avstrijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb in javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 29. julija 1971 v Luxembourgu,

— Konvencija med Italijo in Avstrijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, sodnih poravnav in javnih listin, podpisana 16. novembra 1971 v Rimu,

— Konvencija med Španijo in Italijo o pravni pomoči ter o priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 22. maja 1973 v Madridu,

— Konvencija med Finsko, Islandijo, Norveško, Švedsko in Dansko o priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih zadevah, podpisana 11. oktobra 1977 v Kopenhagnu,

— Konvencija med Avstrijo in Švedsko o priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih zadevah, podpisana 16. septembra 1982 v Stockholmu,

▼B

— Konvencija med Španijo in Zvezno republiko Nemčijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb, poravnav in izvršljivih javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 14. novembra 1983 v Bonnu,

— Konvencija med Avstrijo in Španijo o priznanju in izvršitvi sodnih odločb, poravnav in izvrševanju javnih listin v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana 17. februarja 1984 na Dunaju,

— Konvencija med Finsko in Avstrijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih zadevah, podpisana 17. novembra 1986 na Dunaju,

— Pogodba med Belgijo, Nizozemsko in Luksemburgom o pristojnosti, stečaju in veljavnosti ter izvršljivosti sodnih in arbitražnih odločb ter javnih listin, podpisana 24. novembra 1961 v Bruslju, v kolikor velja,

▼A1

— Konvencija med Češkoslovaško in Portugalsko o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb, podpisana v Lizboni dne 23. novembra 1927 in še vedno veljavna med Češko in Portugalsko,

— Konvencija med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Republiko Avstrijo o medsebojnem pravnem prometu, podpisana na Dunaju dne 16. decembra 1954,

— Konvencija med Ljudsko republiko Poljsko in Ljudsko republiko Madžarsko o pravni pomoči v civilnih, družinskopravnih in kazenskih zadevah, podpisana v Budimpešti dne 6. marca 1959,

— Sporazum med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Kraljevino Grčijo o vzajemnem priznavanju in izvrševanju sodnih odločb, podpisan v Atenah dne 18. junija 1959,

— Pogodba med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Ljudsko republiko Poljsko o pravnem prometu v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Varšavi dne 6. februarja 1960 in sedaj veljavna med Slovenijo in Poljsko,

— Sporazum med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Republiko Avstrijo o medsebojnem priznavanju in izvrševanju arbitražnih sodb in arbitražnih poravnav v trgovinskih zadevah, podpisan v Beogradu dne 18. marca 1960,

— Sporazum med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Republiko Avstrijo o medsebojnem priznavanju in izvrševanju preživninskih odločb, podpisan na Dunaju dne 10. oktobra 1961,

— Konvencija med Poljsko in Avstrijo o vzajemnih odnosih v civilnih zadevah in o dokumentih, podpisana na Dunaju dne 11. decembra 1963,

— Pogodba med Socialistično federativno republiko Jugoslavijo in Češkoslovaško socialistično republiko o ureditvi pravnih odnosov v civilnih, rodbinskih in kazenskih zadevah, podpisana v Beogradu dne 20. januarja 1964 in še vedno veljavna med Slovenijo, Češko in Slovaško,

— Konvencija med Poljsko in Francijo o pravu, ki se uporablja, pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb na področju osebnostnega in družinskega prava, podpisana v Varšavi dne 5. aprila 1967,

— Konvencija med vladama Jugoslavije in Francije o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in trgovskih stvareh, podpisana v Parizu dne 18. maja 1971,

— Konvencija med Socialistično federativno republiko Jugoslavijo in Kraljevino Belgijo o priznanju in izvrševanju sodnih odločb o preživljanju, podpisana v Beogradu dne 12. decembra 1973,

▼A1

— Konvencija med Madžarsko in Grčijo o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Budimpešti dne 8. oktobra 1979,

— Konvencija med Poljsko in Grčijo o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Atenah dne 24. oktobra 1979,

— Konvencija med Madžarsko in Francijo o pravni pomoči v civilnem in družinskem pravu, o priznavanju in izvrševanju odločb ter o pravni pomoči v kazenskih zadevah in izročitvi, podpisana v Budimpešti dne 31. julija 1980,

— Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Atenah dne 22. oktobra 1980 in še vedno veljavna med Češko, Slovaško in Grčijo,

— Konvencija med Republiko Ciper in Ljudsko republiko Madžarsko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Nikoziji dne 30. novembra 1981,

— Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Republiko Ciper o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Nikoziji dne 23. aprila 1982 in še vedno veljaven med Češko, Slovaško in Ciprom,

— Sporazum med Republiko Ciper in Republiko Grčijo o pravnem sodelovanju v civilnih, družinskopravnih, trgovinskih in kazenskih zadevah, podpisan v Nikoziji dne 5. marca 1984,

— Pogodba med vlado Češkoslovaške socialistične republike in vlado Francoske republike o pravni pomoči ter priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih, družinskopravnih in trgovinskih zadevah, podpisana v Parizu dne 10. maja 1984 in še vedno veljavna med Češko, Slovaško in Francijo,

— Pogodba med Socialistično federativno republiko Jugoslavijo in Republiko Ciper o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Nikoziji dne 19. septembra 1984 in sedaj veljavna med Slovenijo in Ciprom,

— Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Italijansko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Pragi dne 6. decembra 1985 in še vedno veljavna med Češko, Slovaško in Italijo,

— Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Karljevino Španijo o pravni pomoči, priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih zadevah, podpisana v Madridu dne 4. maja 1987 in še vedno veljavna med Češko, Slovaško in Španijo,

— Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Ljudsko republiko Poljsko o pravni pomoči in ureditvi pravnih odnosov v civilnih, družinskopravnih, delovnopravnih in kazenskih zadevah, podpisana v Varšavi dne 21. decembra 1987 in še vedno veljavna med Češko, Slovaško in Poljsko,

— Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Ljudsko republiko Madžarsko o pravni pomoči in ureditvi pravnih odnosov v civilnih, družinskopravnih in kazenskih zadevah, podpisana v Bratislavi dne 28. marca 1989 in še vedno veljavna med Češko, Slovaško in Madžarsko,

— Konvencija med Poljsko in Italijo o pravni pomoči ter priznavanju in izvrševanju sodb v civilnih zadevah, podpisana v Varšavi dne 28. aprila 1989,

— Pogodba med Češko republiko in Slovaško republiko o pravni pomoči pravosodnih organov in o ureditvi nekaterih pravnih razmerij v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Pragi dne 29. oktobra 1992,

▼A1

— Sporazum med Republiko Latvijo, Republiko Estonijo in Republiko Litvo o pravni pomoči in pravnih razmerjih, podpisana v Talinu dne 11. novembra 1992,

— Sporazum med Republiko Poljsko in Republiko Litvo o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskopravnih, delovnopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Varšavi dne 26. januarja 1993,

— Sporazum med Republiko Latvijo in Republiko Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskopravnih, delovnopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Rigi dne 23. februarja 1994,

— Sporazum med Republiko Ciper in Republiko Poljsko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Nikoziji dne 14. novembra 1996 in

— Sporazum med Estonijo in Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, delovnopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Talinu dne 27. novembra 1998,

▼M4

— Konvencija med Bolgarijo in Belgijo o nekaterih pravnih zadevah, podpisana v Sofiji 2. julija 1930,

— Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo o vzajemni pravni pomoči, podpisan v Sofiji 23. marca 1956 in še vedno veljaven med Bolgarijo in Slovenijo,

— Pogodba med Ljudsko republiko Romunijo in Ljudsko republiko Madžarsko o pravni pomoči v civilnih, družinskopravnih in kazenskih zadevah, podpisana v Bukarešti 7. oktobra 1958,

— Pogodba med Ljudsko republiko Romunijo in Češkoslovaško republiko o pravni pomoči v civilnih, družinskopravnih in kazenskih zadevah, podpisana v Pragi 25. oktobra 1958 in še vedno veljavna med Romunijo in Slovaško,

— Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Ljudsko republiko Romunijo o pravni pomoči v civilnih, družinskopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Sofiji 3. decembra 1958,

— Pogodba med Ljudsko republiko Romunijo in Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo o pravni pomoči, podpisana v Beogradu 18. oktobra 1960, in njen protokol, še vedno veljavna med Romunijo in Slovenijo,

— Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Ljudsko republiko Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Varšavi 4. decembra 1961,

— Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Republiko Avstrijo o pravni pomoči v civilnem in družinskem pravu ter veljavnosti in vročitvi dokumentov, in njej priloženi protokol, podpisana na Dunaju 17. novembra 1965,

— Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Ljudsko republiko Madžarsko o pravni pomoči v civilnih, družinskopravnih in kazenskih zadevah, podpisana v Sofiji 16. maja 1966,

— Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah in njen protokol, podpisana v Bukarešti 19. oktobra 1972,

— Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Italijansko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Bukarešti 11. novembra 1972,

— Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Francosko republiko o pravni pomoči v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana v Parizu 5. novembra 1974,

▼M4

— Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Kraljevino Belgijo o pravni pomoči v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana v Bukarešti 30. oktobra 1975,

— Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Atenah 10. aprila 1976,

— Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Češkoslovaško socialistično republiko o pravni pomoči in ureditvi odnosov v civilnih, družinskopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Sofiji 25. novembra 1976,

— Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Združenim kraljestvom Velike Britanije in Severne Irske o pravni pomoči v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana v Londonu 15. junija 1978,

— Dodatni protokol h Konvenciji med Socialistično republiko Romunijo in Kraljevino Belgijo o pravni pomoči v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisan v Bukarešti 30. oktobra 1979,

— Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Kraljevino Belgijo o priznavanju in izvrševanju odločb o preživninskih obveznostih, podpisana v Bukarešti 30. oktobra 1979,

— Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Kraljevino Belgijo o priznavanju in izvrševanju odločb o razvezi zakonske zveze, podpisana v Bukarešti 6. novembra 1980,

— Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Republiko Ciper o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Nikoziji 29. aprila 1983,

— Sporazum med vlado Ljudske republike Bolgarije in vlado Francoske republike o vzajemni pravni pomoči v civilnih zadevah, podpisan v Sofiji 18. januarja 1989,

— Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Italijansko republiko o pravni pomoči in izvrševanju odločb v civilnih zadevah, podpisan v Rimu 18. maja 1990,

— Sporazum med Republiko Bolgarijo in Kraljevino Španijo o vzajemni pravni pomoči v civilnih zadevah, podpisan v Sofiji 23. maja 1993,

— Pogodba med Romunijo in Češko o pravni pomoči v civilnih zadevah, podpisana v Bukarešti 11. julija 1994,

— Konvencija med Romunijo in Kraljevino Španijo o pristojnosti, priznavanju in izvrševanju odločb v civilnih in trgovinskih zadevah, podpisana v Bukarešti 17. novembra 1997,

— Konvencija med Romunijo in Kraljevino Španijo — dopolnitvena k Haški konvenciji v zvezi z zakonom o pravdnem postopku (Haag, 1. marca 1954), podpisana v Bukarešti 17. novembra 1997,

— Pogodba med Romunijo in Republiko Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih zadevah, podpisana v Bukarešti 15. maja 1999.

▼B

Člen 70

1. Pogodbe in konvencije iz člena 69 bodo še naprej učinkovale v zvezi z zadevami, za katere se ne uporablja ta uredba.

2. Še naprej bodo učinkovale v zvezi s sodnimi odločbami, ki so bile izdane, in listinami, ki so bile uradno sestavljene ali registrirane kot javne listine, še pred začetkom veljavnosti te uredbe.

▼B

Člen 71

1. Ta uredba ne vpliva na nobeno konvencijo, pogodbenice katere so države članice in ki na posebnem pravnem področju ureja pristojnost, priznanje ali izvršitev sodnih odločb.

2. Da bi se zagotovila njegova enotna razlaga se odstavek 1 uporablja na naslednji način:

(a) ta uredba ne preprečuje sodišču države članice, ki je pogodbenica konvencije na posebnem pravnem področju, da svojo pristojnost opre na to konvencijo, tudi če ima toženec stalno prebivališče v drugi državi članici, ki ni pogodbenica te konvencije. Sodišče, ki vodi postopek, v vsakem primeru uporabi člen 26 te uredbe;

(b) sodne odločbe, ki jih v državi članici izda sodišče, ki je oprlo svojo pristojnost na konvencijo na posebnem pravnem področju, se priznajo in izvršijo v drugih državah članicah v skladu s to uredbo.

Če sta tako država članica izvora kot zaprošena država članica pogodbenici konvencije na posebnem pravem področju, ki določa pogoje za priznanje ali izvršitev sodnih odločb, se uporabljajo ti pogoji. V vsakem primeru se lahko uporabijo določbe te uredbe o postopku za priznanje in izvršitev sodnih odločb.

Člen 72

Ta uredba ne vpliva na sporazume, s katerimi so se države članice še pred začetkom veljavnosti te uredbe v skladu s členom 59 Bruseljske konvencije zavezale, da ne bodo priznavale sodnih odločb, izdanih zlasti v drugih državah pogodbenicah te konvencije, zoper tožence s stalnim prebivališčem ali običajnim prebivališčem v tretji državi, če bi v primerih iz člena 4 te konvencije sodna odločba temeljila samo na pristojnosti, določeni v drugem odstavku člena 3 te konvencije.

POGLAVJE VIII

KONČNE DOLOČBE

Člen 73

Najkasneje pet let po začetku veljavnosti te uredbe bo Komisija Evropskemu parlamentu, Svetu in Ekonomsko-socialnemu odboru predložila poročilo o uporabi te uredbe. Poročilu bo po potrebi priložila predloge za prilagoditve te uredbe.

Člen 74

1. Države članice Komisijo uradno obvestijo o besedilih, ki spreminjajo sezname iz Prilog od I do IV. Komisija priloge ustrezno prilagodi.

▼M5

2. Posodobitve ali tehnične prilagoditve vzorcev obrazcev iz prilog V in VI sprejme Komisija. Ti ukrepi, namenjeni spreminjanju nebistvenih določb te uredbe, se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 75(2).

Člen 75

1. Komisiji pomaga odbor.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člen 5a(1) do (4) in člen 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.

▼B

Člen 76

Ta uredba začne veljati 1. marca 2002.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah v skladu s Pogodbo o ustanovitvi Evropske skupnosti.

▼B

PRILOGA I

Pravila o pristojnosti iz člena 3(2) in člena 4(2)

Pravila o pristojnosti iz člena 3(2) in člena 4(2) so naslednja:

— v Belgiji: člen 15 Civilnega zakonika (*Code civil*/*Burgerlijk Wetboek*) in člen 638 Sodnega zakonika (*Code judiciaire*/*Gerechtelijk Wetboek*),

▼M4

— v Bolgariji: člen 4(1) Zakona o odnosih v mednarodnem zasebnem pravu,

▼A1

— na Češkem: člen 86 Zakona št. 99/1963 Coll., Zakon o pravdnem postopku (*občanský soudní řád*) s spremembami,

▼B

— v Nemčiji: člen 23 Zakona o pravdnem postopku (*Zivilprozessordnung*),

▼A1

— v Estoniji: člen 139, odstavek 2 Zakona o pravdnem postopku (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*),

▼B

— v Grčiji: člen 40 Zakona o pravdnem postopku *Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*);

— v Franciji: člena 14 in 15 Civilnega zakonika (*Code civil*),

— na Irskem: pravila, ki omogočajo, da pristojnost temelji na vročitvi pisanja o začetku postopka tožencu v času njegove začasne prisotnosti na Irskem,

— v Italiji: člena 3 in 4 Zakona 218 z dne 31. maja 1995,

▼A1

— na Cipru: člen 21(2) Zakona o sodiščih št. 14 iz leta 1960 s spremembami,

▼M3

— v Latviji: oddelek 27 in odstavki 3, 5, 6 in 9 oddelka 28 Zakona o pravdnem postopku (*Civilprocesa likums*),

▼A1

— v Litvi: člen 31 Zakona o pravdnem postopku (Civilinio proceso kodeksas),

▼B

— v Luksemburgu: člena 14 in 15 Civilnega zakonika (*Code civil*),

▼A1

— na Madžarskem: člen 57 Dekreta z zakonsko močjo št. 13 iz leta 1979 o Mednarodnem zasebnem pravu (a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet),

— na Malti: členi 742, 743 in 744 Zakonika o pravdnem postopku - Cap. 12 (*Kodici ta' Organizzazzjoni u Procedura Civili - Kap. 12*) in člen 549 Trgovinskega zakonika - Cap. 13 (*Kodici tal-kummerċ - Kap. 13*),

▼M1

— na Slovensku je to (*okresný súd*),

▼B

— v Avstriji: člen 99 Zakona o sodni pristojnosti (*Jurisdiktionsnorm*),

▼A1

— na Poljskem: člena 1103 in 1110 Zakonika o pravdnem postopku (Kodeks postępowania cywilnego),

▼B

— na Portugalskem: člena 65 in 65A Zakona o pravdnem postopku (*Código de Processo Civil*) in člena 11 Zakona o postopku v sporih iz delovnih razmerij (*Código de Processo de Trabalho*),

▼M4

— v Romuniji: členi 148–157 Zakona št. 105/1992 o odnosih v mednarodnem zasebnem pravu,

▼M3

— v Sloveniji: člen 48(2) Zakona o mednarodnem zasebnem pravu in postopku v povezavi s členom 47(2) Zakona o pravdnem postopku in člen 58(1) Zakona o mednarodnem zasebnem pravu in postopku v povezavi členoma 57(1) in 47(2) Zakona o pravdnem postopku,

— na Slovaškem: členi 37 do 37e Zakona št. 97/1963 o mednarodnem zasebnem pravu in Poslovnik, ki se nanaša na Zakon,

▼B

— na Finskem: drugi, tretji in četrti stavek prvega odstavka člena 1 poglavja 10 Zakona o sodnem postopku (*oikeudenkäymiskaari*/*rättegångsbalken*),

— na Švedskem: prvi stavek prvega odstavka člena 3 poglavja 10 Zakona o sodnem postopku (*rättegångsbalken*),

— v Združenem kraljestvu: pravila, ki omogočajo, da pristojnost temelji na:

(a) vročitvi pisanja o začetku postopka toženccu v času njegove začasne prisotnosti v Združenem kraljestvu; ali

(b) prisotnosti premoženja toženca v Združenem kraljestvu; ali

(c) zasegu premoženja, ki se nahaja v Združenem kraljestvu, s strani tožnika.

▼B

PRILOGA II

Sodišča ali pristojni organi, pri katerih se lahko vloži zahteva iz člena 39, so naslednji:

— v Belgiji „*tribunal de première instance*“ ali „*rechtbank van eerste aanleg*“ ali „*erstinstanzliches Gericht*“,

▼M4

— v Bolgariji „*Софийски градски съд*“,

▼A1

— na Češkem „*okresní soud*“ ali „*soudní exekutor*“,

▼B

— ►M1 v Nemčiji:

(a) predsednik senata „Landgericht“;

(b) notar v postopku razglasitve izvršljivosti javne listine ◄,

▼A1

— v Estoniji „*maakohus*“ ali „*linnakohus*“,

▼B

— v Grčiji „*Μονομελές Πρωτοδικείο*“,

— v Španiji „*Juzgado de Primera Instancia*“,

▼M3

— v Franciji:

(a) „*greffier en chef du tribunal de grande instance*“,

(b) „*président de la chambre départementale des notaires*“ v primeru zahteve za razglasitev izvršljivosti notarske listine,

▼B

— na Irskem „High Court“,

— v Italiji „*Corte d'appello*“,

▼A1

— na Cipru „*Επαρχιακό Δικαστήριο*“ ali v primeru sodb o dolžnosti preživljanja „*Οικογενειακό Δικαστήριο*“,

— v Latviji „*rajona (pilsētas) tiesa*“,

— v Litvi „*Lietuvos apeliacinis teismas*“,

▼B

— v Luksemburgu predsednik „*tribunal d'arrondissement*“,

▼A1

— na Madžarskem „*megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság*“ in v Budimpešti „*Budai Központi Kerületi Bíróság*“,

— na Malti „*Prim' Awla tal-Qorti Civili*“ ali „*Qorti tal-Magistrati ta' Ghawdex fil-gurisdizzjoni superjuri taghha*“ ali v primeru sodb o dolžnosti preživljanja „*Registratur tal-Qorti*“ po odstopu zadeve s strani „*Ministru responsabbli ghall-Gustizzja*“,

▼B

— ►M1 na Nizozemskem „*voorzieningenrechter van de rechtbank*“ ◄,

— v Avstriji: „*Bezirksgericht*“,

▼A1

— na Poljskem „*Sąd Okręgowy*“,

▼B

— na Portugalskem „*Tribunal de Comarca*“,

▼M4

— v Romuniji „*Tribunal*“,

▼M3

— v Sloveniji „*okrožno sodišče*“,

— na Slovaškem „*okresný súd*“,

▼B

— na Finskem „*käräjäoikeus*/*tingsrätt*“,

▼B

— na Švedskem „*Svea hovrätt*“,

— v Združenem kraljestvu:

(a) v Angliji in Walesu „High Court of Justice“ ali v primeru preživninske sodbe preko „Secretary of State“„Magistrate's Court“;

(b) na Škotskem „Court of Session“ ali v primeru preživninske sodbe preko „Secretary of State“„Sheriff Court“;

(c) na Severnem Irskem „High Court of Justice“ ali v primeru preživninske sodbe preko „Secretary of State“„Magistrate's Court“;

(d) na Gibraltarju „Supreme Court of Gibraltar“ ali v primeru preživninske sodbe preko „Attorney General of Gibraltar“„Magistrate's Court“.

▼B

PRILOGA III

Sodišča, pri katerih je mogoče vložiti pravna sredstva iz člena 43(2), so naslednja:

— v Belgiji:

(a) pravno sredstvo dolžnika: „tribunal de première instance“ ali „rechtbank van eerste aanleg“, ali „erstinstanzliches Gericht“

(b) pravno sredstvo vlagatelja zahteve: „Cour d' appel“ ali „hof van beroep“,

▼M4

— v Bolgariji „*Апелативен съд — София*“,

▼A1

— na Češkem: „okresní soud“,

▼B

— v Zvezni republiki Nemčiji: „Oberlandesgericht“,

▼A1

— v Estoniji: „ringkonnakohus“,

▼B

— v Grčiji: „*Εφετείο*“,

— v Španiji: „Audiencia Provincial“,

▼M3

— v Franciji:

(a) „*cour d'appel*“, o odločbah, s katerimi se zahtevi ugodi,

(b) predsedujoči sodnik „*tribunal de grande instance*“ o odločbah, s katerimi se zahtevo zavrne,

▼B

— na Irskem: „High Court“,

— v Italiji: „corte d' appello“,

▼A1

— na Cipru: „Επαρχιακό Δικαστήριο“ ali v primeru sodb o dolžnosti preživljanja „Οικογενειακό Δικαστήριο“,

— v Latviji: „Apgabaltiesa“,

▼M3

— v Litvi: „Lietuvos apeliacinis teismas“,

▼B

— v Luksemburgu: „Cour supérieure de Justice“, ki zaseda kot pritožbeno sodišče za civilne zadeve,

▼A1

— na Madžarskem: „megyei bíróság“; v Budimpešti „Fővárosi Bíróság“,

— na Malti: „Qorti ta' l-Appell“ v skladu s postopkom za pravno sredstvo iz Kodici ta' Organizzazzjoni u Procedura Civili - Kap.12 ali, v primeru sodb o dolžnosti preživljanja, s „ċitazzjoni“ pred „Prim' Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Magistrati ta' Ghawdex fil-gurisdizzjoni superjuri taghha“,

▼B

— na Nizozemskem:

(a) za dolžnika: „arrondissementsrechtbank“,

(b) za vlagatelja zahteve: „*gerechtshof*“,

— v Avstriji: „Bezirksgericht“,

▼A1

— na Poljskem: „Sąd Apelacyjny“,

▼B

— na Portugalskem: „Tribunal de Relação“,

▼M4

— v Romuniji „*Curte de Apel*“,

▼M3

— v Sloveniji: „okrožno sodišče“,

— na Slovaškem „okresný súd“,

▼B

— na Finskem: „hovioikeus/hovrätt“,

— na Švedskem: „Svea hovrätt“,

— v Združenem kraljestvu;

(a) v Angliji in Walesu: „High Court of Justice“ ali v primeru preživninske sodbe „Magistrate's Court“;

(b) na Škotskem: „Court of Session“ ali v primeru preživninske sodbe „Sheriff Court“;

(c) na Severnem Irskem: „High Court of Justice“ ali v primeru preživninske sodbe „Magistrate“ s Court;

(d) na Gibraltarju: „Supreme Court of Gibraltar“ ali v primeru preživninske sodbe „Magistrate“ s Court.

▼B

PRILOGA IV

Pravna sredstva, ki jih je mogoče vložiti v skladu s členom 44, so naslednja:

— v Belgiji, Grčiji, Španiji, Franciji, Italiji, Luksemburgu in na Nizozemskem: kasacijska pritožba,

▼M4

— v Bolgariji „*обжалване пред Върховния касационен съд*“,

▼A1

— na Češkem „*dovolání*“ in „*žaloba pro zmatečnost*“,

▼B

— v Nemčiji „*Rechtsbeschwerde*“,

▼A1

— v Estoniji „*kassatsioonkaebus*“,

▼B

— na Irskem pravno sredstvo v zvezi s pravnim vprašanjem na „Supreme Court“,

▼A1

— na Cipru s pravnim sredstvom na Vrhovno sodišče,

— v Latviji pravno sredstvo na „*Augstākā tiesa*“,

▼M3

— v Litvi s pravnim sredstvom na „*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*“,

▼A1

— na Madžarskem „*felülvizsgálati kérelem*“,

— na Malti ni možnosti dodatnega pravnega sredstva; v primeru sodb o dolžnosti preživljanja na „*Qorti ta' l-Appell*“ v skladu s postopkom za pravno sredstvo iz „*kodiċi ta' Organizzazzjoni u Procedura Civili — Kap. 12*“,

▼B

— v Avstriji „*Revisionsrekurs*“,

▼A1

— na Poljskem s kasacijsko pritožbo na „*Sąd Najwyższy*“,

▼B

— na Portugalskem pravno sredstvo v zvezi s pravnim vprašanjem,

▼M4

— v Romuniji „*contestatie in anulare*“ ali „*revizuire*“,

▼M3

— v Sloveniji s pravnim sredstvom na „*Vrhovno sodišče Republike Slovenije*“,

— na Slovaškem „*dovolanie*“,

▼B

— na Finskem pravno sredstvo na „korkein oikeus/*högsta domstolen*“,

— na Švedskem pravno sredstvo na „*Högsta domstolen*“,

— v Združenem kraljestvu eno samo pravno sredstvo, ki je omejeno na pravna vprašanja.

▼B

PRILOGA V

Potrdilo iz členov 54 in 58 Uredbe glede sodnih odločb in sodnih poravnav

(slovensko, Slovene, Slowenisch, slovène, sloveno, …)

1. Država članica izvora
2. Sodišče ali pristojni organ, ki je izdal potrdilo
   - 2.1 Ime
   - 2.2 Naslov
   - 2.3 Tel./faks/elektronska pošta
3. Sodišče, ki je izreklo sodno odločbo/pred katerim je bila sklenjena sodna poravnava (*)
   - 3.1 Vrsta sodišča
   - 3.2 Kraj sodišča
4. Sodna odločba/sodna poravnava (*)
   - 4.1 Datum
   - 4.2 Opravilna številka
   - 4.3 Stranki v sodni odločbi/sodni poravnavi (*)
     - 4.3.1 Ime(-na) tožnika(-ov)
     - 4.3.2 Ime(-na) toženca(-ev)
     - 4.3.3 Ime(-na) morebitne(-ih) druge(-ih) stranke(strank)
   - 4.4 Datum vročitve pisanja o začetku postopka, če je bila sodna odločba izdana, ne da bi se toženec spustil v postopek
   - 4.5 Besedilo sodne odločbe/sodne poravnave (*), kakor je priloženo temu potrdilu
5. Imena strank, ki jim je bila odobrena brezplačna pravna pomoč.

Sodna odločba/sodna poravnava (*) je izvršljiva v državi članici izvora (člena 38 in 58 Uredbe) zoper:

Ime:

V/Na …, dne …

Podpis in/ali žig …

(*) Neustrezno prečrtajte.

▼B

PRILOGA VI

Potrdilo iz člena 57(4) Uredbe glede javnih listin

(slovensko, Slovene, Slowenisch, slovène, sloveno, …)

1. Država članica izvora
2. Pristojni organ, ki je izdal potrdilo
   - 2.1 Ime
   - 2.2 Naslov
   - 2.3 Tel./faks/elektronska pošta
3. Organ, ki je overil listino
   - 3.1 Organ, ki je sodeloval pri sestavi javne listine (po potrebi)
     - 3.1.1 Ime in opis organa
     - 3.1.2 Kraj organa
   - 3.2. Organ, ki je registriral javno listino (po potrebi)
     - 3.2.1 Vrsta organa
     - 3.2.2 Kraj organa
4. Javna listina
   - 4.1 Opis listine
   - 4.2 Datum
     - 4.2.1 sestave listine
     - 4.2.2 registracije listine (če se razlikujeta)
   - 4.3 Opravilna številka
   - 4.4 Stranke listine
     - 4.4.1 Ime upnika
     - 4.4.2 Ime dolžnika
5. Besedilo izvršljive obveznosti, kakor je priloženo temu potrdilu.

Javna listina je izvršljiva zoper dolžnika v državi članici izvora (člen 57(1) Uredbe).

V/Na …, dne …

Podpis in/ali žig …